

Prodajna uspešnica *Otok nenavadnih otrok* Ransoma Riggsa iz leta 2011 je v slovenščini izšla skoraj istočasno kot premiera Burtonovega filma, posnetega po njej. Ker do uskladitve naslovov ni prišlo, je bil filmski naslov dobesedni prevod originala (*Dom gospodične Peregrine za nenavadne otroke*), knjiga v odličnem prevodu Jedrt Maležič pa je iz naslova izgubila gospodično, ki se v slovenščini (malo nerodno, a razumljivo, saj gre za vrsto ptice) imenuje gospodična Selec, po sokolu selcu, pridobila pa besedno igro.

V osnovi gre za poznan princip mladinske literature, ko najstnik spozna, da je drugačen in poseben, protagonist Jacob namreč po dedkovi nenavadni smrti sčasoma ugotovi, da zgodbe o otrocih z nenavadnimi sposobnostmi, ki skupaj z gospodično Selec živijo v domu na čudovitem otoku ob valižanski obali, niso le izmišljije. Sama po sebi se zgodba ne zdi preveč grozljiva, a v to smer nas napeljujejo srhljive starinske fotografije, ki so vmešane v samo pripoved. Avtor na koncu knjige pojasni, da gre za pristne fotografije, ki jih je našel »med starimi fotografijami iz druge roke, in z izjemo nekaterih, ki so bile neznatno naknadno obdelane, so nespremenjene.« Že sama ideja, da bi zgodbo napisal okrog fotografij, si zasluži pohvalo, in ravno to je knjigo izstrelilo na prodajne lestvice. Čeprav se bralec vseskozi zaveda, da niso ravno popolnoma pristne, saj so na njih lebdeči, nevidni, supermočni itd. otroci, v kontekstu zgodb delujejo zastrašujoče, saj jih Riggs poveže z bizarnimi prigodami; vidimo recimo deklico, ki je enkrat obrnjena proti kameri, enkrat pa stran od nje, da vidimo samo njene kodre, beremo pa: »Prednjo so položili gosjo kračo. Zasukala se je na stolu, se oprijela naslonjal in se nagnila nazaj, da je h krožniku sklonila zadnjo stran glave. Zaslišal sem razločen zvok cmokanja, in ko je znova privzdignila glavo, je z gosje krače izginil velikanski grizljaj. Pod dekličinimi zlatimi lasmi so se skrivale ostrozobe čeljusti.«

Tako se navdušenost prelevi v srh, ki preveva celotno knjigo, vendar pa ni vedno dovolj izkoriščen. Seveda v zgodbi nastopajo tudi antagonisti, imenovani votleži, ki lovijo nenavadne otroke, toda sama zgodba ne zaide v žanr grozljivke, kakor bi pričakovali, ampak ostaja pretežno neškodljiva, bolj akcijska kot strašna. Še najbolj strašno je tisto, kar je v zgodbi resničnega, in tu se Riggs izkaže za mojstra. Motive druge svetovne vojne namreč pretopi in jih

na novo postavi v svet posebnežev. Jacobov dedek mu recimo razlaga, da je moral svoje starše na Poljskem zapustiti zato, ker so ga zasledovale pošasti (=nacisti); otroci se nahajajo v časovni zanki, ustvarjeni 3. septembra 1940 (ko pride do bombnega napada); posebneži se skrivajo pred votleži, ki jih hočejo pobiti (=holokavst). Tu Riggs naredi podobno, kot je Yann Martel naredil s *Pijevim življenjem* – pokaže, da veliko lažje prenesemo metafore in zakrinkane pomene kot pa kruto resnico.

Knjiga se razvija počasi, kar omogoči, da je Jacob resnično izdelan, preden se poda »v akcijo«. Zato deluje tudi najbolj prepričljiv, česar ne moremo reči za njegove starše, ki so predstavljeni blede in so potisnjeni v ozadje. Spoznavanje posameznih posebnežev je prav tako navdušujoče, saj vsak izmed njih Jacobu pokaže svojo sposobnost, problematična pa je preveč stroga delitev na dobre in slabe like, kar deluje preveč pravljичno. Dodatno mero napetosti prispeva počasno in preudarno razkrivanje skrivnosti o novem svetu. Knjiga se gradi proti velikemu finalu, ki ga je na platnu recimo dobila, na papirju pa konec ostaja odprt, saj gre šele za prvi del trilogije, sledita ji že izdani *Hollow City* (2014) in *Library of Souls* (2015). Zaradi uspeha franšize je ravno pred slabima dvema mesecema izšla še »predknjiga«

Tales of the Peculiar

, avtor pa je iz istega sveta napovedal še več zgodb. Čeprav je ideja s fotografijami izvirna, je vprašljivo, koliko knjig še lahko uspešno napolni, saj je že v

Otoku nenavadnih otrok

proti koncu postajala prisiljena. Ne glede na to gre pri pričujočem delu za spretno izvedbo ideje, obenem pa ponuja še večplastno zgodbo, bralsko odvisno od tega, koliko nenavadneža je v vsakem izmed nas.

Avtorica: Veronika Šoster

{fshare id=2660}